

Příběhy našich sousedů

Richard Tláskal

Zpracovali: Barbora Brandová, Michal Gregor

Vyučující: Andrea Blašková

Škola: 7. ZŠ Mladá Boleslav, Václavkova 1082

Dne 12. prosince 2014 jsme navštívili pana Richarda Tláškala, který nám ochotně převyprávěl svůj životní příběh.

Pan Richard Tláška se narodil 23. března 1932 v Horních Mokropsech. Jako malému mu zemřela maminka, proto své dětství prožil se svými 4 sestrami a otcem. Jeho otec měl restauraci v Dobřichovicích, kde od 8 let vypomáhal.

Tato práce ho velmi bavila, a proto šel do Mělníka na obor kuchař, číšník. Po vyučení pracoval v hospodě v České Lípě, ale tam se vyskytl problém.

„ ... měl dát taky náš podnik někoho do dolů tak jako nejmladší jsem to odnesl já a už jsem tam neměl oporu, že ten vedoucí řekne, ne toho nedám, ten je dobrej a já jsem taky na ty komunisty nadával páč jsme měli tu hospodu a věděli jsme, že se o to přijde ... “

Dalším důvodem proč ho vybrali do dolů.

„ ... byla většina těch zaměstnanců, který tam byli tak se dali do strany a já jsem byl proti ... “

Co jste dělal, když jste ukončil práci v dolech?

„ ... z těch dolů jsem odešel a chtěl jsem jít za hranice ... “

Kam jste chtěl utéct?

„ ... já jsem chtěl utéct do Hochbergu do Německa a chtěl jsem dělat hotelovou školu v Laussanu tam jsem to měl domluvený ... “

Plán byl dobře promyšlen a uskutečnitelný, ale osud jim nepřál.

„ ... bohužel nás, ale chytili na hranicích. Ten kolega, který nás měl převést oba dva tak ten dostal 15 let a já jsem dostal 18 měsíců ... “

Na hranicích je odvezli k soudu.

„ ... nás chytili a odvezli nás do Prachatic, pak jsme se dostali do Volyně do věznice a tam jsme měli dlouhou vyšetřovací vazbu 5 měsíců. Než nás odsoudily a to nás ještě odvezli do té České Lípy ... “

Nejhorší chvíle si prožil při výkonu trestu.

„ ... který byl v nejhorším období od 11. 5. 1950 do 16. 1. 1951, kde bylo kruté období ... “

Svůj trest vykonával ve více věznicích.

„ ... v České Lípě jsem byl 11. 5. 1950 do 11. 11. 1950. A od 11. 11. 1950 v Děčíně, kde bylo ještě horší zacházení než v České Lípě. Od 17. 1. 1951 do 9. 10. 1951 jsem byl odvezen do Železného Brodu ... “

Jaké podmínky byli v Železném Brodě?

„ ... pracovalo se 10-12 hodin denně v lomu a o Sobotách a o nedělích na vykládání vagonů paliva pro pece. Rok 1951 zaznamenal veliké mrazy a hodně sněhu. Za každého počasí se muselo pracovat v chatrném oblečení a obuvi roztloukat vápencový kámen palicí a po jeho odstřelu nakládat na vozíky, které se mašinkou odváželi přímo do pecí. V lomu trpěly nejvíce průdušky a ramena, se kterými má pan Tláskal problémy dodnes ... “

Dále strávil svůj trest ve věznici, kde měl povolenou jednu jedinou návštěvu. Myslel si, že se nenajde nikdo, kdo by mu mohl ve vězení pomoci, ale spletl se.

„ ...tam byl vždycky velitel, kterej tam byl 3 měsíce, a pak po 3 měsících se strádali jo. A byl tam nějaký sedlák, sejměnoval, ale strašně hodnej. Představte si, nebál se a pustil nám tam v rádiu jo, jsme tam mohli cizí západní rozhlas, to byl kanón ... “

Co jste dělal potom, co vás pustili?

„ ... potom, když mě pustili z vězení, tak jsem musel do železáren ... “

Po práci v železárně odešel na vojnu, kde se stalo v jeho životě po dlouhé době něco příjemného. Dostal se na lepší místo kvůli známému otce.

„ ... představte si, že mě dali k vnitřní stráž, tam museli prokádřovaní lidi, že jo. Já jsem tam byl na tý vojně 4 až 5 tejdnu, zavolal si mě tam politruk jo a Tláskal!!!! že jak vy jste se sem dostal jak jste se sem mohl dostat. Zavřenej zakopečky, syn živnostníka a vy jste tady. Já nic mě to je jedno kam mě dali, já o ničem nevím. No to je hrůza, no já říkal, jestli se vám to nelíbí, tak mě přeřadte jo a je to. No a čekal jsem, že bude něco a ono se nic nedělo a pak špekuloval, jak se sem mohl dostat, pak jsem na to přišel, že když byl odvoz dranců a tam vás vybírali a tam byl nějaký Dolejš komunista ale hodnej chlap jo a ten chodil do naší hospody a on mě znal jako kluka jak dělám a nosím pivo a tohle. Věděl, že jsem to neměl lehký a ten mě tam navrhl ... “

Pana Tláskala napadlo využít svoje vyučení. Na chodbě si vyhlédl jednoho nadporučíka.

„ ... já jsem přišel na ten blbej nápad, že ho zastavím až půjde z oběda. Čekal jsem, jak šel tak šel jsem proti němu a zasalutoval, pozdravil a dovolte mi dotaz jo. A říkal, no copak no prosím, co máte. No soudruhu nadporučíku, mě baví hrozně zaměstnání moje kuchařina a vaření to já jsem kuchař číšník vyučenej tak bych se chtěl dostat do kuchyně. No a to je hezký od vás že jste to vy no tak papír a jak se jmenujete. Napsal jo a povídá mi no, to je jako na zavalanou my do tejdne do deseti dnů děláme školení novejch kuchařů, pak ty půjdou do civilu, tak děláme nábor zase, 12 jo jich bude, tak to jsem rád, že jste se sám přihlásil ... “

Místo ostrahy se tedy stal kuchařem, v tu dobu se měla konat i kuchařská soutěž. Se svojí partou se přihlásili a vyhráli.

Po vojně si splnil svůj sen a pracoval jako vedoucí v hospodě až do svého důchodu. Panu Richardovi Tláskalovi je teď 82 let a žije si spokojeně v důchodu.

Velmi děkujeme za zajímavé a poučné vyprávění.

